

В памет на отец Данийл Сисоев, зверски убит от ислямисти

□ Безгрижното отношение към надигащият се мюсюлмански радикализъм и пренебрежението към опита на православните християнски държави, внезапно изправи Запада лице в лице с жесток и незнаещ милост противник

Все още е спорно, доколко преодолима е културно-политическата “схизма” между Западната и Източната половина на Европейската християнска цивилизация, породена от различните им религиозни традиции (римо-католическа и протестантска на Запад и Православна на Изток). Има обаче нещо, което скоро, ще превърне тази схизма във второстепенен въпрос, за заслепените в ненавистта си към Православието - западно-европейци и това е невиджаният възход на Исляма, превърнал се в

□ основен белег на “ерата след студената война”

За Православния Изток, граничещ с мюсюлманския свят, проблемите и днес са същите, както и в първия момент на сблъсъка му с ислямския натиск през далечния VII век и произтичат от директната и жестока конфронтация по линията

“Балкани-Кавказ-Средна Азия”. За Запада, от друга страна, проблемът е, преди всичко, “вътрешен”, породен от идеологическа обърканост (водеща нерядко до сътрудничество с агресивния ислямизъм), съчетана с демографска инфилтрация. Ще дам само един пример. Миналата година в графство Лоудън, Вирджиния, на няколко мили от федералната столица Вашингтон, избухна голям скандал заради намерението на местните власти да предоставят значителна площ и необходимите облекчения за изграждането на внушителна Ислямска академия, включваща начално, средно и висше училища, общежитие за около 1000 души и грандиозна джамия със стометрово минаре. Финансирането на “академията” бе поето от Министерството на образованието на Саудитска Арабия като в границите и щеше да действа единствено законът на Шариата, при това в крайното му “ухабитско” тълкуване, под едноличния контрол на посланика на Риад в САЩ. Протестите на местните жители провалиха проекта, давайки повод на американската либерална преса да обвини тези хора в “религиозна нетърпимост” и “примитивен фанатизъм”. Като основен аргумент в случая се изтъкваше, че след като различните християнски църкви могат да създават свои училища, това следва да бъде разрешено и на изповядващите исляма.

Толкова ли е безобидно проникването на мюсюлманската религия в християнския свят?

Всъщност, ислямисткото движение никога не е криело намерението си да обърне Запада в “правата вяра”. Пропагандните материали, свободно разпространявани във всички европейски и американски ислямски центрове през последните трийсетина години декларират именно тази цел, както и средствата за постигането и. Сред тях са **доброволното приемане на исляма, браковете с християнки и преди всичко имиграцията**

. Да си припомним, че

мюсюлманите винаги първоначално са били малцинство в завоюваните (“освободените”) от тях страни

и в този смисъл идеолозите на съвременния ислямизъм гледат на имигрантите мюсюлмани в Европа, САЩ и където и да било другаде, като на “исторически шанс за учението на Мохамед”. На Запад продължават да смятат Исляма просто за една от световните религии. В същото време обаче, изявления като това на аятолах Хомейни че “мюсюлманите нямат друга алтернатива, освен да започнат свещена война срещу нечестивите светски правителства и дълг на всеки възрастен мъж е да стане доброволец в тази битка за овладяването на всички неислямски земи и установяване властта на Корана от единия до другия край на света”, малко се различават от безумните призови за “разпалване на световната революция”, разпространявани от комунистическите режими по време на студената война. Противниците на подобно схващане твърдят, че Хомейни все пак бе отявлен “фундаменталист” и идеите му нямат

нищо общо с “умерения”, т.е. с истинския Ислям. Нещо повече, онези които се опитват да докажат, че тъкмо идеите на покойния аятолах са водещото течение в Исляма, биват квалифицирани като “християнски фундаменталисти” и дори за още по-опасни от мюсюлманските радикали.

Междувременно, значителният ръст на броя на мюсюлманите в Америка (по някои данни това вече е втората след християнството религия в страната) и наивната вяра в мирния характер на Исляма, послужиха като основа за превръщането му в

▣ Сериозна социална и политическа сила

При управлението на Клинтън бяха положени значителни усилия той да се присъедини към християнството и юдаизма в техния полуофициален статус на водещи религии в американското общество.

Днес, схващането, че ислямът, има общи корени с християнството и юдаизмът, основаващо се върху фразата от Корана, че изповядващите тези две религии, също както и мюсюлманите, са “хора на Завета” се е наложило повсеместно. Истината обаче е, че Мохамед просто превръща в единствен Бог дотогавашното върховно божество в политеистичния пантеон на древните араби (общият брой на боговете в него е бил около 300), чиито произход съвременните учени свързват с култа към Бога-луна, практикуван още в Шумер и Вавилон и в този смисъл Ислямът съвсем не притежава същите корени като християнството и юдаизма. Що се отнася до истинския характер на създадената от него религия, нека цитираме византийският благородник от XIV век (канонизиран по-късно за светец) Григорий Палама, който заявява следното на пленилите го турци: **“Пътят на мохамеданското учение от Изток към Запад бе съпроводен единствено с войни, кланета, грабежи и заробване, доказвайки, че не е дело на един добър бог, а напротив – на дявола”**.

Ислямът се ражда с насилие и неслучайно първата заповед на Мохамед към последователите му е да атакуват и ограбят братята си си от племето Курейш, отказващи да приемат сериозно неговото учение, а след това да унищожат всички мъже, принадлежащи към друг клан от същото племе и изповядващи юдаизма, изнасилвайки жените и поробвайки децата им.

От самото начало, в средите на арабите, а след това и на другите “неверници”, ислямът се налага изключително със сила, идентифицирайки се с насилието, войната и терора – с една дума с “джихада”, понятие включено от Мохамед и в Корана (Сура 9:29). Днес защитниците на тази религия на Запад отхвърлят асоциациите между днешния ислям и жестокостите, свързани с него в миналото, определяйки ги като проява на “невежество”

и “фанатизъм”. В съвременните европейски и американски учебници Кръстоносните походи се квалифицират като “агресия” срещу мюсюлманския свят, но никой не се сеща да определи по същия начин завоюването с огън и меч на християнския Среден Изток от последователите на Пророка.

Интерпретирайки

Ключовото понятие “джихад”

мюсюлманската религия разделя света на две сфери: “Дом на Исляма” (Дар ал-Ислам), където управлява законът на Аллах, т.е. **Шариатът**, и “Дом на Войната” (Дар ал-Харб), обитаван от “неверниците, тънещи в беззаконие”. Според арабския теолог от XIV век Ибн Таймия, последните, включително

християните, нямат законно право да притежават имот и земя, нямат дори право на живот, защото права имат единствено на правоверните мюсюлмани

. Смята се, че “неверниците” притежават въпросните блага само временно, докато ислямът не стане достатъчно силен за да наложи шариата навсякъде по света. Впрочем, показателно е, че Ибн Таймия е особено почитан и днес от сектата на ухабитите, течение в Исляма, което доминира в Саудитска Арабия. Интересно, как ли се отнасят студентите във финансираните от Саудитите “ислямски центрове” в Западна Европа и САЩ, задължително изучаващи “трудовете” на този и подобни “теолози”, към своите съграждани християни?

Проследявайки дългата история на ислямския натиск срещу християнския свят, трябва да признаем, че последният неведнъж се е оказвал на ръба на пълното си унищожение. В края на краищата между Поатие, където през 732 Карл Мартел спира арабското нашествие, и Виена, където през 1683 турците са разгромени от Ян Собески, разстоянието по права линия е само 700 км.! От XVII век нататък неоспоримото технологично и военно превъзходство на европейците като че ли окончателно решава хилядолетния спор между Кръста и Полумесеца в полза на първия. През XIX век християнските народи на Балканите – единствената завоювана от исляма територия, където мюсюлманите така и не успяват да станат мнозинство (както в Египет и Сирия) или тотално да унищожат иноверците (като в Магреб), отхвърлят игото на своите господари-мюсюлмани. След Първата световна война Европа получава значително военно и геополитическо предимство пред света на Исляма, но така и не съумява да се възползва от него. Внезапно постигнали онова, за което предшествениците им кръстоносци само са могли да мечтаят и поставяйки под свой контрол Ерусалим, Антиохия, Александрия и Константинопол, изтощените и деморализирани западноевропейски правителства не правят и най-малкия опит за “ре-християнизация” на региона и само след няколко десетилетия го изоставят.

След Втората световна война, с установяването на формално “про-западни” правителства в много мюсюлмански държави, САЩ и европейските им съюзници

окончателно възприеха идеята за съществуването на “добрия” ислям. Нещо повече, помощта за “умерените” мюсюлмански режими (особено за онези, чиито страни разполагат със значителни петролни запаси) се превърна в ос на американската глобална политика. През един или друг период Египет, Саудитска Арабия, Йордания, Турция, Пакистан, Мароко, държавите от Залива, Босна, Нигерия, Индонезия и т.н. се подкрепяха от Вашингтон като бариери пред “фундаментализма” от ирански тип (впрочем, преди свалянето на шаха, Иран също бе сред любимците на Америка). На практика това означаваше, пренебрегване активността на радикалните ислямисти на територията на уж “умерените” мюсюлмански държави, игнориране подкрепата на Саудитска Арабия и Пакистан за режима на талибаните в Афганистан (макар че дори Иран осъди последните като “опасни фанатици”) или помощта на ислямските нации за зле прикрития фундаменталистки режим в Сараево и за албанските ислямисти в Косово и Македония. В района на Кавказ пък, американските симпатии твърде бързо се прехвърлиха от бедната и християнска Армения към богатия на петрол ислямски Азербайджан.

С горчивина следва да отбележим, че през последните години американският елит ставаше все по-промюсюлмански настроен. В същото време сред западноевропейците и американците растеше антипатията към източноевропейските им “братовчеди”, преживели ужаса на пряката конфронтация с исляма, а след това и комунистическата тирания, и отчаяно опитващи се да избегнат повторението на горчивия си исторически опит.

Очевидните предубеждения спрямо православните нации, съществуващи на Запад, които спокойно бихме могли да формулираме като

“ПРАВОСЛАВОФОБИЯ”

се дължат не толкова на антипатията към Православието като религиозно течение, а по-скоро на отхвърляне специфичния манталитет на граничещи с исляма нации, който

православните европейци са си изградили с течение на вековете. Стремешът на тези народи да избягнат както ислямизацията, така и “уестърнизацията”, съхранявайки своята самобитност, допълнително влошават отношението на Запада към тях. Всъщност това отношение днес поразително напомня онова, което Западът демонстрира към умиращата Византийска империя, България и Сърбия в драматичните години на османското нашествие на Балканите. И днес, както и тогава на православния Изток се заявява безапелационно, че трябва да приеме западната опека в политическата, социална, морална и икономическа сфери или отново ще бъде “оставен на вълците”. На практика, Западът дори помага на въпросните “вълци”.

Неморалността и глупостта на подобно поведение са очевидни. Възможно е източните и западните християни никога да не се споразумеят по въпросите на религиозната доктрина; възможно е Изтокът да държи да запази специфичното си културно и религиозно наследство. Каквото и да стане, следва да сме наясно, че оцеляването на Православната християнска цивилизация на Изток е не по-малко важна за сигурността на Запада, отколкото за тази на самите православни и, че в едно по-отдалечено бъдеще съдбата на Запада ще зависи от това. Ние обаче все още не можем да го осъзнаем и най-доброто доказателство е гората от минарета, израстнала в европейските и американски градове.

Възможно е някои на Запад да виждат в потока мюсюлмански имигранти добра възможност за обръщането им в християнската вяра и освобождаването им от онази жестока система, в която са имали нещастieto да се родят и чиито най-големи жертви всъщност са.

Истината обаче е, че изправен пред мощната вълна на мюсюлманската емиграция, Западът бе обречен да открие (много по-скоро отколкото ни се струва, имайки предвид резкия спад на раждаемостта в Европа и Северна Америка), че е дошъл часът на прекия му сблъсък с яростта на Исляма, същият онзи сблъсък, който от столетия насам е въпрос на физическо оцеляване за християните от Изтока.

Още снимки:

{yoogallery src=[images/statii/vr-na-ant/nov-sv-red/04-2010/1] width=[120] height=[80] title=[Снимки на исляма от цял свят]}

Ислямът - религията на терора

Публикувано от: Илия

Четвъртък, 22 Април 2010г. 10:21ч.
